

Böjte Csaba szentbeszéde a Csíksomlyói Búcsún (2010)

Szívem minden melegével, szeretetével köszöntöm egyházunk főpapjait, népünk, nemzetünk előjáróit és titeket, drága zarándoktestvéreim itt a Kárpát-medence talán egyik legszebb szentélyében,
a Csíksomlyói nyeregben.

Szép ez a hatalmas bazilika, mert a mi Urunk, Istenünk építette, mert hittel, imádsággal, bűnbánó szívvel megtöltöttük. Annak idején Csíkban gyerekkoromban hallottam, hogy a zarándoklásra sosincs rossz idő, legfennebb gyenge ember. Örvendek, hogy nem lettünk táposok. Nem ijedünk meg az esőtől, a széltől, a gondoktól, a bajtól. Mert sajnos tudom, hogy van sok gond, baj: az ember leül a gyóntatószékbe és hallja, hogy "most vesztettem el a munkahelyemet", "a bank el akarja venni a házamat" - krízis, gond, nehézség, családi viszályok, betegségek. És Anyánk, az egyház összegyűjt bennünket, hogy imádkozzunk és együtt közösen mondjuk, hogy "Most segíts meg Mária, ó irgalmas Szűzanya!" Igen, testvéreim, a keresztény ember a nehézségek közepette nem elkeseredik, nem leül a földre, nem elbújik az árnyékba, hanem imádkozik, összeszeri a kezét és kéri az élő Istent, aki azt mondta nekünk, hogy bármit kérünk az ő nevében, megadja azt nekünk. Imádkozunk. Imádkozunk és tanulunk Istentől, az ő drága édesanyjától és népünk nagyjaitól, nemzetünk szentjeitől.

Mária tizenvalahány éves fiatal lány, amikor az Úr Angyala megszólítja és felkéri, hogy vállalja a Kis Jézus megszületését, felnevelését, és a Szűzanya nem nyafogva, kiutat keresve mondja, hogy ő nem tanulta meg az istenszületést, nevelést, a Megváltó nevelését, ilyen tantárgy nem volt az ő iskolájában. Nem abból indul ki, hogy ő emberi korlátai között mire képes, hanem tudja azt, hogy Isten, aki a teremtés hajnalán mondta, hogy "Legyen!", és lett, képes továbbteremteti ezt a világot - általunk. S ezért alázattal kimondja: "Legyen nékem a te igéd szerint!"

Drága barátaim, a nehézségek, a gondok közepette ne a korlátainkat nézzük csupán. Kicsik vagyunk, egy marék porból teremtett bennünket az Isten, de az élő Isten teremtett bennünket, és arra hívott, hogy legyőzzük a gondjainkat, nehézségeinket, összefogjunk. Olyan csodálatos a mi Urunk, Istenünk: karácsony éjszakáján közénk jön. Tarisznyájában csak a Mennyei Atya szeretete, jósága. Üres kézzel jön közénk, és nem azt mondja, hogy "Mennyei Atya, hát ki írta ennek a megváltásnak a forгатókönyvét, hát itt semmi nélkül hogy lehetne itt új világot teremteni?". Hanem hittel, végtelen szeretettel meghirdeti az Újszövetség nagy törvényét, a szeretet parancsát, és egyszerű embereket, pásztorokat, halászokat, vámosokat szólít meg, és egy új világot teremt számunkra. Persze akkor is voltak nehézségek, a mi Urunk, Istenünk is Jeruzsálem falai előtt leborul és sírva mondja, hogy "hányszor próbáltalak összegyűjteni benneteket, mint kotlós a csibéit, de hát nem akarjátok". De Jézus Krisztus nem bedobja a törülközőt, hanem virágvasárnap újból bevonul Jeruzsálembe és próbálja összegyűjteni az ő népét. Sajnos akkor is nagyon sokan hiányoznak. És Jézus erre nem azt mondja, hogy "hát fiúk, megpróbáltuk, tettem én csodát, prédikáltam, nem akarjátok, nem megy, hát ne erőltessük". Nem ezt mondja a mi Urunk, Istenünk, hanem nagycsütörtökön újból hívja az apostolait, megmossa a lábaikat, olyan szép, hogy saját kezével nyújtja a falatot tanítványainak, eteti őket. Nagycsütörtök, nagypéntek: szörnyű, szomorú dolgok. Húsvét hajnalán Jézus Krisztus feltámad, s Mária Magdolnának első szava az, hogy "nem baj, ne is szólj a többieknek, találkozunk Galileában, folytatjuk ott, ahol abbahagytuk, nem kell megtorpanni, a Mennyei Atya szeret benneteket, fog ez menni". Döbbenetes, nem? Hihetetlen.

Gyengék vagyunk, kicsik vagyunk, de annyira vigasztaló Istennek ez a kitartó szeretete. Olyan szép az emmauszi tanítványokkal való találkozás története. Ezek az emberek idáig vannak mindennel, Krisztussal, megváltással, fáradtak, csalódtak, letörtek és elindulnak hazafelé. Aki akar maradjon, csinálja, de nekik elég volt. És milyen szép, hogy az élő Isten, Jézus Krisztus szembejön velük, átdöfött szívvel, átdöfött lábbal, kézzel s megkérdezi tőlük: "Fiúk, mi a baj?" "Hát te vagy az

egyetlen Jeruzsálemben aki nem tudod, hogy mi történt ott?" "Hát mi történt?" S Jézus meghallgatja saját sztoriját, mintha ott se lett volna. Bízunk benne, hittünk, követtük, nem jött össze, kész, vége, megyünk haza, csalódtunk. Milyen döbbenetes, hogy Jézus Krisztus nem elítéli ezeket az embereket, nem megkérdezi tőlük, hogy "akkor miért kellett hogy ezer idegen, Simon segítse a kereszt hordozásával?" Hanem elkíséri ezeket az embereket átdöfött lábbal. Jeruzsálemtől távolodnak ezek az emberek és Jézus elkíséri őket és útközben olyan szépen beszél hozzájuk, olyan szeretettel szól, hogy ők maguk azt mondják, "lángolt a szívünk, míg hallgattuk őt". Milyen szép! Ezeknek az embereknek éjnek idején annyira lángol a szívük, hogy van erejük visszamenni és felébreszteni a többieket is, hogy "fiúk, él az Isten, feltámadt, van remény, van jövő, bízzatok!" Milyen szép!

Testvéreim, a mi Urunk Jézus Krisztus a mai evangéliumban azt mondja, "ha én elmegyek, Mennyei Atyám új vigasztalót küld helyettem". Jézus Krisztus magát vigasztalónak nevezi és a Szentlélek Ūristent is vigasztalónak, bátorítónak nevezi. Persze ilyenkor eszünkbe jut, hogy a prófétának is ezt mondta az űr: "Menj, vigasztald meg az én népemet, bátorítsd!" Konzolidálni: ez többet jelent, mint vigasztalni, bátorítani, aláfalazni, megerősíteni. Istennek ez a vágya, hogy a próféta elmenjen az ő nevében és vigasztalja, erősítse meg az ő népét. S ezt tette a mi Urunk, Jézus Krisztus is, mindenütt akivel találkozott. az öreg Nikodémusnak nem azt mondta, hogy "fiú, későn jöttél, elment a vonat, mit lehet csinálni?", hanem hogy "újja kell születni. Nehéz lesz, de segíték, itt vagyok, fog ez menni". Bízunk benne, hiszi azt, hogy ez az öregember újja tud születni, újra tud kezdeni. És ugyanígy hosszan vehetnénk a többi szép szentírás történetet, hiszen igazából mindegyik erről szól: Mária Magdolna, Zakeus, a gadarai ördögös. Ezeknek az embereknek a számára Jézusban van remény. Hiszik azt, hogy felkelsz és többet nem vétkezel, meg tudsz térni.

Olyan jó látni, hogy ez a lelkület, ez a szellem a történelem folyamán Jézus Krisztus követőiben, a szentekben is mennyire megvan. A mi drága népünk nagy szentje, Szent István király mondhatta volna, hogy "hát kinek kell itt király? Itt mindenki kiskirálynak érzi magát, véres karddal telerohangálták egész Európát, hogy lehet itt rendet teremteni?" Alázattal Isten elé járul, megkeresztelkedik és biztatja őket, "igen, ti is, mindannyiunkra ráfér az a keresztvíz, meg kell térni. Minden tíz falu építsen szépen egy templomot. Igen, legyenek püspökök!" Képes megszólítani az országán keresztülutazó Szent Gellértet és mondani neki, "hová mész, fiam?" "Hát talán a Szentföldre." "Ugyan, hagyd a csudába, ez is Szentföld lehet, ha imádkozunk, ha dolgozunk, ha megszenteljük. Nézd, Temesváron, Csanádon nincs püspököm, szükségem volna rád." Szent István nem nyafog, nem siránkozik, hogy mennyi pogány ember van, hanem nekiáll, hatalmas életerővel, munkával, imádkozó szeretettel egy új világot teremt itt a Kárpát-medencében: a szeretet, a jóság, a másik befogadása, integrálása világát.

Milyen jó lenne, ha mi is a magunk feladatainkhoz, nehézségeihez ezzel a Szent István-i hozzáállással állnánk. Igen vannak gondok, vannak bajok, de térdeljünk le az élő Isten elé. Ő, aki ezt a világot teremtette, biztos, hogy közel négy és fél milliárd éve a tudósok szerint vezeti az életet, biztos, hogy tovább fogja vinni! Van jövő, van remény! Bízunk az élő Istenben! Szent Ferenc atyánk egyszerű kistestvér, és a Mennyei Atya azt mondja neki, "meg kéne erősíteni, konzolidálni kellene ezt az egyházat!" És Szent Ferenc atyánk a maga egyszerűségében, szeretetében elkezd imádkozni: "Uram, tégy engem a te békéd eszközévé, hogy vigasztalást tudjak vinni oda, ahol szomorúság van, hogy erőt tudjak vinni oda, ahol csüggedés van." És elindul, társakat gyűjt, és tényleg, kora egyházát képes megerősíteni, talpra állítani. Vigasztalás, bátorítás.

Azt gondolom, itt Csíksomlyón mindenképpen kell szólnunk Domokos Kázmér ferences atyáról, aki az 1600-as évek elején született Szovátán. Abban az időben 660 plébániából 58 maradt. A történelem vihara, a különféle hitújítások elmosták a hatalmas erdélyi katolikus egyházat. Nehézségek, gondok voltak. 1661-ben betör a török Csíkba. Megostromolják Mikó várát, majd felgyújtják és a védtelen népet lekaszabolják. 26 templomot égetnek fel csak itt a Csíki-medencében.

Az akkori, fából épült házak úgy éghettek, mint a zsír. Október 21-22-én pusztítanak, a csíksomlyói templomhoz menekül több ezer ember, de számukra sincs irgalom, rájuk gyújtják a templomot. Minden elpusztul. Több mint harmincezer rabot hajtanak el magukkal. Több mint négyezer szekér hadizsákmányt visznek el. És akkor Domokos Kázmér összegyűjti a maradék embert és a porból, a koromból, a füstből felemelik a Boldogságos Szűz Mária csodatévő szobrát, sírva imádkozva összegyűlnek körülötte és kérik az erőt, hogy újjá tudjanak építeni mindent. Isten nem a csüggedés lelkét adta, nem a siránkozás, a nyafogás parancsát, hanem az imádság, a szeretet, a jóság parancsát adta nekünk, az újrakezdés erejét. És Domokos Kázmérék újraépítik a templomot. Még azon a télen elindul és körbejárja Erdély protestáns főurait és prédikál alázattal, alamizsnát kér. És újraépül a templom, a kolostor, az iskola. Olyan döbbenet olvastam, amikor azt írja a történelemkönyv, hogy 1664-ben Kájoni János a csíksomlyói templomban már orgonát épít. Ez a hab a tortán, hogy orgona is legyen. Milyen szép! Nemcsak újraépítik a templomot, nemcsak az oltárait felépítik és az oltár legmagasabb, legszebb pontjára a Boldogságos Szűzanya szobrát állítják, hanem orgonadallal, énekekkel dicsérik Istent, aki szeret bennünket, bármilyen megpróbáltatás, nehézség is van.

Milyen jó lenne, ha Domokos Kázmér lelkületével fordulnánk a magunk mindennapi nehézségei, gondjai felé. Ne a gondok, a nehézségek diadalmaskodjanak, hanem az Istenben bízó ember, aki tudja azt, hogy Isten nemcsak megteremtett bennünket, hanem mellénk is áll. Olyan szép a Szentírás, amikor azt írja: "Atyám mindmáig munkálkodik és én is munkálkodom". Testvéreim, ebben az értünk munkálkódó Istenben bízunk kell nekünk, hinnünk kell benne. Vannak nehéz pillanatok minden ember életében, a nép életében, a nemzet életében is. Talán legszörnyűbb idők Trianon után jöttek népünkre itt az Erdélyi medencében, szörnyű napok voltak azok: világháború lóg a levegőben, és Márton Áron püspöktől megkérdezik, hogy meri-e vállalni ennek az egyházmegyének a vezetését. Mer-e pásztor lenni ebben a vérzivataros időben. És püspöki jelmondata Márton Áron püspöknek: non recurso laborem, nem utasítom vissza a munkát, a feladatot, a megbízatást. Nem futok el a nehézségek elől. Vállalom a küzdelmet. És tudjuk jól, hogy igazából börtönt, vértanúságot vállalt. S ő nagyon is tisztában volt ezzel. Tudta jól, hogy mi vár rá, mégis elindult, mert érezte, hogy az élő Isten hívja és küldi az ő drága népéhez és nem tehet mást, mint azt, hogy megvívja a jó harcot.

Olyan döbbenet olvastam és örömmel gratuláltam Ervin atyának, hogy most a kolozsvári táblabíróságon kimondták, hogy semmisnek nyilvánítja annak a politikai pernek a végzését, amelyben őt is halálra ítélték és utána életfogytiglant kapott. Éveket, évtizedeket kell várni az igazság diadaláig, de hiszem azt, hogy igenis, nekünk a szeretet, a jóság útján kell mennünk és bízni abban, hogy Isten malmai örölnék. Olyan nagy öröm mindannyiunk számára hallani azt, hogy anyanemzetünk, magyarországi testvéreink igenis szeretettel kinyújtják felénk a kettős állampolgársággal a kezüket. Oriási dolog! Hiszem azt, hogy valamilyen módon meg kell tudjuk értetni egymással azt, hogy elég nagy ez a világ, elég nagy ez a Kárpát-medence: ha összefogunk, ha bízunk egymásban, ha Istenre figyelünk, akkor igenis felépül az, amiért mindennap imádkozunk a Miatyánkban, hogy jöjjön el az Isten országa. Kell, hogy bátorítsuk egymást ezen az úton. Nem az ellenségeskedést, nem a háborúskodás parancsát kaptuk sem a románokkal, sem a más velünk együtt élő nemzetekkel, hanem azt, hogy együtt közösen építsük fel Isten csodálatos szép országát ezen a világon. A II. Vatikáni Zsinat olyan szépen mondja - én ezt a gondolatot papi jelmondatommá is választottam -: Isten azt akarja, hogy az emberiség egy nagy családot alkosson, s mi mindannyian egymásnak testvérei legyünk.

Imádkozzunk ezért, kérjük Istent, hogy szentjeink vezetésével bátran, határozottan feladatainkat, mindennapi gondjainkat alázattal felvállalva és megoldva haladjunk előre. Olyan jó hallani: csíksomlyói testvérek mondták, hogy itt kint a Nyeregben az elhelyezett perselyek összes bevételét felajánlják nagylelkűen szeretettel a magyarországi árvízkárosultak számára. Hiszem, hogy a szeretet, a jóság, a szolidaritás útja mindannyiunkat boldoggá tud tenni. Szívem minden melegével bátorítom, biztatom drága népem, hogy ezen az úton járjon.

Végezetül: gyerekeket tanítok és mindig házi feladatot adok, hát önöknek is adnék egy feladatot. Ugye mindannyian Isten képére és hasonlatosságára születünk. Ha Jézus Krisztus a maga és a Szentlélek legszebb jelzőjének a vigasztalást találta és ezt mondotta, akkor én arra kérlek benneteket, hogy erről a hegyről lemenve egymást vigasztaljátok, bátorítsátok. Feleségeket, gyermeketekeket, vagy a munkahelyen: merjétek egymást lelkesíteni, bátorítani! Olyan sokszor kérdezik: hogy van nekem annyi jó gyerekeim? Közel kétezer gyermeket nevelünk. Vagy pedig: hogy van nekem annyi hasznos munkatársam? Állandóan drukkolok nekik. Vigasztalom és bátorítom őket. Futballmeccsen azok a nagydarab játékosok is igénylik azt, hogy valaki drukkoljon nekik, hogy kiabáljanak a lelátóról, hogy hajrá, mindent bele, fog ez menni! A feleséged, a gyermeked, a szomszédod, a kollégád vajon nem igényelné azt, hogy te bátorítsad, vigasztaljad, erősítsed őt, hogy drukkoljál neki? Milyen lenne az a futballmeccs, ahol mindenki a lelátón arról óbégatna: úgymint kikaptok, gól, jaj Istenem, nem is nézem. Szegény játékosok szíve összeszorulna! A Szentháromság követésében egymást bátorítanunk, vigasztalnunk, erősítenünk kellene. Mindenkinek jólesik, ha valaki megsimogatja és azt mondja: fog ez menni! Adná az Isten, hogy tényleg az erdélyi katolikus egyház, a Kárpát-medencei magyarság a vigasztalás, a bátorítás egyháza lenne!

Ámen